

Peter Gašparík

Smrt' v Gemeri

KRIMI

MARENČIN PT

Smrt' v Gemeri

Venované všetkým, ktorí niekoho
zachránili a ktorých zachránili.

Peter Gašparík
Smrt' v Gemeri

prípád Kornela Karoviča

MARENČIN PT

© Peter Gašparík, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Layout © Marta Blehová, 2024
1034. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-1237-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1238-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1239-3 (ePub)

V to ráno sa po mne všetko len tak kĺzalo. Cítil som sa vyprahnutý ako stará spráchnivená posteľ v opustenom dome. Zobudil som sa dávno pred tým, ako mi mal zazvoniť budík, a so zatvorenými očami som sa pokúšal sám seba presvedčiť, že o chvíľu znova zaspím. Vedel som, že to je blud. Bludný blud. Nezaspím. V hlave sa mi rozbehli myšlienky a valili sa tými nervami ako ničím nezastaviteľné iskry rozdúchavajúce nepokoj po celom tele. Ešte tuhšie privriem oči, pokúšam sa odohnať tú nervozitu, ale už vopred viem, že je to márne. Určite už nezaspím. Ani keby do mňa nasykali pol kila sedatív a tonu melatonínu. Budem sa tu takto trápiť až to rána.

Načiahnem sa za mobilom a rozsvietim jeho displej. Pol štvrtej. Klasika. Zúfalo ho položím ďalej a rozmyšľam, čo s načatým ránom. Viem, že jediné, čo mi teraz pomôže v tomto mojom nepokoji, je čítanie, ale ani do toho sa mi zatiaľ nechce. Mám pocit, že sa mi niečo snívalo, že ma vlastne zobudil sen, nepríjemný sen, ale neviem si naň spo-

menúť. Z hlbín svojho vnútra sa pokúšam vydolovať, čo to asi mohlo byť. Žena, určite to bola nejaká žena, stála nado mnou a nadávala mi. Matka? Nie, matka určite nie. Tá mi chodí dávať z druhého sveta len pekné pozdravy. Saša? Nie, ani Saša, ktorú mi pred rokmi zavraždili, to nebola. Tak kto? Na chvíľu, na celkom malú chvíľu, mi vo vedomí prebleskne niečo ako škriatok. Škriatok v ženskej podobe. Škerí sa na mňa, robí grimasy a len-len že ma neoplňuje. Kde som tú tvár videl? Niekde určite. Má strašidelné mŕtve oči a z kútikov jej stekajú sliny. Strasia ma. Chcem ten obraz vypudiť z hlavy, ale neviem od neho odpútať svoju pozornosť. On sa zväčšuje potešený mojou pozornosťou. Nevdojak ma premkne strach. Strach z neznámeho. Hlboko zakorenená obava z vecí, ktoré nedokážeme ovládať a voči ktorým sa nevieme brániť. Na ktoré naša racionalita nestačí. Podvedome šmátram rukou po lampe, ale neviem ju nájsť. Niečo nad mojou hlavou poriadne buchne, akoby sa horným susedom zrútila polica. Šmátrajúcou rukou prevrhnem pohár, ktorý spadne na zem a rozbije sa. Konečne naďabím na vypínač. Zaleje ma svetlo a škriatok z mojej hlavy pod jeho tlakom vybledne a zmizne.

„Uf! To čo bolo za halucináciu!“ poviem nahlas, akoby som sa chcel zvukom svojho hlasu definitívne priviesť do reality. „Radšej už v živote nezatvorím oči. To čo bolo za hovadinu?“

Asi som bol ešte v polospánku-polosne, v hladine alfa alebo v niečom takom, a mal som nočnú moru. Spotil som

sa na zátylku. Potrebujem sa ísť vyprázdniť. Posadím sa na posteli a nohou šmátram po papučiach.

„Doriti! Kurva!“ zarevem. Viem totiž presne, čo znamená to štipnutie, ktoré pocítim zospodu chodidla. Viem to neomylne presne. Porezal som si nohu. A kým sa dostanem do kúpeľne a zastavím to krvácanie, zakrvavím si pol bytu. Hľadám, či predsa len nenájdem pri posteli niečo, čím si to obviažem, ale nič nenachádzam. Takže môj prvý predpoklad bol zase správny. Opatrne rukou skontrolujem papuče, či v nich neskončili kúsky rozbitého skla, a krv-nekrv, nasadím si ich na nohy a dotrepem sa do kúpeľne. Pravú poranenú nohu vložím do vane a sprchujem ju. Stále sa mi znej rinie červený potôčik. Kto by si pomyslel, že na chodidle je toľko kapilár? krútim hlavou. „To sa teda začína tento deň. A keďže je pondelok, tak aj týždeň. A keďže je prvého, tak aj mesiac.“

Čert aby to vzal. Čert aby vzal všetkých nepozvaných škriatkov. Kto je na nich zvedavý? Vyberiem nohu, osuším ju. V poličke vedľa hľadám leukoplast. Musím ju najprv aspoň štyrikrát prehľadať, kým sa mi to podarí. Kde sa vzal, tu sa vzal, usmieva sa tam na mňa asi desaťročný leukoplast. A čo je ešte lepšie, vedľa neho sa doslova rehoce obväz s tampónmi. Tie tu musela nechať ešte Mima, ktorá tu ako posledná mala aj kefku. Tomu sa povie pozitívne pozdravy z minulosti. Priložím si na ranu tampóny, obviažem ju a zaistím leukoplastom. Potom sa opatrne domocem späť do postele, kľučkujúc medzi črepami a machuľami krvi ako Sagan medzi súpermi na konci etapy. Vyvalím sa späť do postele a upriem

pohľad na plafón. Človek zažije dobrodružstvo aj vo vlastnom byte. A dokaličiť sa môže aj pri vlastnej posteli. Nemám chuť zhasnúť a ani zavrieť oči. Čo ak sa vráti? Ten škriatok. A hoci na tieto veci vôbec neverím, čo ak predsa len existujú? Čo ak to bol démon? Čo ak mi prišiel povedať... Čo? Čo mi prišiel povedať? Áno niečo hovoril. Ale čo? Čo to bolo? Niečo dôležité.

Čítanie je naozaj liekom na všetko. Nahmatám rukou knihu. Moju záchrankyňu. Knihy ma vždy preniesli cez svahy nepokoja a nespavosti. Kniha je najlepší výmysel ľudstva. A tam sa mal aj celý pokrok zastaviť. Veď čo by sme robili bez kníh? Ako riešilo ľudstvo svoje nočné nepokoje ešte pred Gutenbergom? Chudáci, preto ich tak skoro porážalo. Nemohli preniesť svoju myseľ do iných svetov a vymaniť sa tak zo svojho vlastného bludného smutného kruhu. Je mi ich úprimne ľúto. Dúfam, že nám tie knihy, zdroj slobody a vlastných úvah, raz nezakážu. Ako by sme potom fungovali? Ako by sme zaspávali? Museli by sme vychlastať desaťkrát toľko alkoholu, aby sme dosiahli podobný efekt, a aj tak by to nebolo také funkčné.

Pod oknami paneláku počujem nejaké hádajúce sa hlasy, ale nejdem sa tam pozrieť. Rana sa musí zaceliť, zaschnúť, nechcem, aby mi ju gravitácia znova otvorila. Takto sa dokaličiť – a to som ani nepil. Ani včera, ani predvčerom. Už mesiac držím bobríka abstinencie. Skoro mesiac. Ale už dosť. Jediné, čo mi ešte okrem čítania pomáha na spánok, je spomínať si na ženy, s ktorými som bol na rande. Nikdy si

na všetky nespomeniem, a tak môžem začínať znova a znova, až kým sa mi myseľ celkom neunaví, vzdá sa a usne. To sa dá používať vtedy, keď nie je poruke kniha. Čítanie je však, samozrejme, lepšie. Nahmatám si pekne vedľa postele Agátu Christie: *Aj Slony majú pamäť* a ako tie slony sa nechám pokojne obmývať slovami tejto majsterky záhad a tajomna, znalkyne ľudských pováh. Zaspím, samozrejme, tesne pred tým, ako zazvoní budík.

„No čo, škriatok-démon so ženskou hlavou? Prídeš? Pokojne príď, ja sa ťa nebojím... Nebojím... len trochu... ale to prekonám... Ja vždy všetko prekonám... Tak ako chceš... Som pripravený... Ale radšej nechod'. Zostaň tam, kde si... Neunúvaj sa... Načo?... Ty máš svoje svety a my svoje..."

Mám pocit, že zas počujem jeho-jej hlas.

Po chrbte mi prebehnú zimomriavky.

V kuchyni niečo praskne. Ako to, že to vnímam? Asi ani nespím, len som zase v polospánku.

„Poviem to tak, ako to je: Nechcem, aby si prišiel!"

Zaškerí sa.

To vstávanie na budík po tom druhom krátkom spánku je pekelné. Som dolámaný ako napílené drevo v drevárni. Ako práve nasekané kláty pripravené do pece. Len mojou pecou je práca. To je to miesto, ktoré ma zaručene spáli na uhol a ja sa z neho každý večer vrátim ako malý zuhoľnatený Kornelko. Pozriem na mobil, aby som skontroloval hodiny. Je veru najvyšší čas pobrať sa do tohto nášho nádherného slovenského sveta plného usmievavých tvárí a pozitívnej nálady. Na to, akú somarinu či aké svinstvo budem dnes musieť fotografovať, radšej nemyslím.

Spomeniem si na škriatka, ale už si ani neviem privolať jeho tvár. Ktovie, odkiaľ ku mne prišla? Možno z nejakej nepodarenej rozprávky, ktorých je teraz na každom rohu veľa. Ale veď ja rozprávky nepozerám. Nemám s kým. A znova ma prepadne tá zvláštna hlboko potlačená nejasná túžba mať niekoho pri sebe. Niekoho malého a čistého. Dieťa. Svoje dieťa. Niekoho, komu budem môcť odovzdať to najlepšie zo seba. To, čo sa vo mne ešte nepokazilo. Ale

s kým ho mať? A ako ho poriadne uživiť? Kde s ním žiť? Toto sú myšlienky na dvojité ranné whisky. Alebo hoc aj borovičku. Lenže mňa čaká práca. Tú hypotéku musím niečím splatiť. Ale potom raz, keď bude splatená, o dvadsať rokov... to bude život. A okrem toho nepijem! Čistý mesiac. Tak sa tomu hovorí. Nech si tá pečeň oddýchne a oddýchnutá nech potom lepšie pracuje a nech ma čo najlepšie zbavuje všetkých jedov, ktoré do seba budem opätovne ládovať. Veď čo dnes nie je jed? Aj ten šalát tvoria z polovice dusičnany. Ale dosť bolo tohto meditovania, hor sa do života! Postavím sa. Noha pobolieva, ale dá sa to vydržať. Opatrne sa doteperím do kuchyne, kde skladujem metlu s lopatkou, a pozorne zmetiem všetky črepy zo včerajška. Potom idem do kúpeľne, dám si dole obväz, nohu si umyjem vo vani, osuším ju a priložím na ňu čistý tampón, ktorý prelepím leukoplastom, aby držal. Rana je dlhá asi dva centimetre. Opatrne si na ňu potom natiahnem hrubú ponožku, tie sú vždy tak trochu voľnejšie. Opäť sa postavím a prenesiem váhu na zranenú nohu. Dá sa to.

Idem sa pozrieť na mobil, či sa náhodou neozval kolega Palica. Odkedy nechodím do práce autom, občas sa mi ozve, či ma cestou nevezme. Prestaľoval sa do Stupavy, a tak to má cestou. Neozval sa.

Oblečený vyjdem von a s ľútosťou pozriem na svoj doráňaný automobil zaparkovaný pred barákom. Potrebujem kúpiť novú prevodovku, ale stále na ňu neviem naškrabať. Ledva sa mi podarilo zaplatiť zákonnú poistku, ktorú

musím uhradiť, aj keď na aute vôbec nejazdím. Ten covid nás všetkých dostal, dodrbal nás, ako sa dalo, a prevetral nám peňaženky lepšie ako tajfún v Karibiku. Pohladkám si túto moju ťažko skúšanú modrú Fabiu, takú, akých už po Bratislave nepremáva veľa, a smutne kráčam na električku. Noha stále pobolieva, ale dá sa to. Poobzerám sa dookola po dúbravských panelákoch. Smutne sa nado mnou nakláňajú, akoby mi mali každú chvíľu padnúť na hlavu. Je to obdivuhodné, koľko vydržali a koľko ešte vydržia. Koľko búrok a vetrov, koľko hádok, lások a smútkov, ktoré ukrývajú v útrobach a nepodľahnú im. Trávia to ako hady svoje obete, až kým to všetko celkom nezmizne a neprídu noví obyvatelia, nové osudy a nové nádeje, ktoré sa tiež postupne premenia na realitu, až kým sa nevyparia niekde v krematóriu alebo sa nerozpustia niekde v čiernej zemi. Oni tu však budú ďalej stáť ako majáky, ktoré nás sprevádzajú životom od narodenia až po smrť.

Nebo nad nimi je temné, ale kde-tu sa nájde trhlina a v nej lúč, ktorý sa pokúša preniknúť až celkom dolu k nám. Čakáme na jar. Aj nebo, aj my, aj tie paneláky. Táto zima bola zimou oveľa viac ako iné zimy. Dobré, vymrzli sme trochu. Ale teraz nech sa už vyhrejeme. Nech tie naše kostičky načerpajú trochu energie. Zvonenie mobilu ma vtiahne do reálneho sveta. Tak predsa môže mať ten mobil aj pozitívne účinky.

„To bude určite ten Palica,“ pomyslím si a prijmem hovor bez toho, aby som pozrel na displej.

„Pán Karovič?“

„Kto volá?“ odpoviem otázkou.

Zopokuje sa to.

„Pán Karovič?“ spýta sa ma chrapľavý hlas.

„Kto volá?“ odpoviem ešte o čosi nevrlejšie. Neznášam týchto ponúkačov a toho, kto vyniesol moje číslo do ich databáz, by som zavesil za uši do prievanu. Prečo za uši? Lebo sa nedá ani spočítať, koľkokrát si moje uši museli vypočuť tie ich marketingové sprostosti. Aj keď rozumiem, že v tomto svete si musí každý nejako zarábať. Ale, prosím, bezo mňa.

„Policajné riaditeľstvo Rimavská Sobota,“ znie prekvapivá odpoveď.

„Prosím?“ vydám zo seba spontánne.

„Ste pán Karovič?“

Stále rozmýšľam. Takéto ťahy by si hádam ani ten najväčší marketingový deviant nedovolil. Ale na druhej strane, možno je to nová finta. Vždy musia vymyslieť niečo nové, aby niekoho natiahli.

„Áno,“ odpoviem nakoniec, „som to ja.“

„Poznáte Karolínu Smrečajovú?“

Akoby ma omráčili kyjakom. Sú veci a ľudia z minulosti, ktoré sa nikdy nevymažú. Sú tam zaklinené a nezbavíme sa ich, ani keby sme ich zasypali všetkým pieskom zo Sahary. Vyrastali totiž s nami a pri tom, ako sme sa stávali ľuďmi, ako sme rástli, sme sa navzájom preplietli a stali sa súčasťou jeden druhého bez toho, že by sme to chceli, bez toho, že by

sme to nechceli. Jednoducho to bolo tak. Niektoré tie naše vnútorné letokruhy sme totiž prežili spoločne.

„Haló, ste tam?“

„Poznám,“ odpoviem úsečne a moja odpoveď aj mne samému znie akoby z iného sveta. „Je to moja sesternica.“

„Tak to je správne.“

„Čo je správne?“

„Vedeli by ste nám ju, prosím, prísť identifikovať?“

„Prosím?“

„Identifikovať...“

Pomaly mi to to dochádza a srdce mi zovrie akási neviditeľná žeravá obruč. Už aj my odchádzame. Ani naša generácia nie je nesmrteľná.

„Chcete povedať, že...?“

„Presne to chcem povedať, pán Karovič.“

„Ale ja mám prácu. Som v Bratislave. A čo ostatní?“

„Ostatní nemôžu. Vy ste jediný.“

„Ako to – nemôžu?“

„S vaším šéfredaktorom som už volal. Moje meno je kapitán Varga. Esemeskou vám pošlem súradnice. Žiadnu inú bližšiu rodinu sme nezohnali.“

„Ale to sa takto ne...“

„Všetko sa dá, len treba chcieť. Vidíme sa poobede.“
A zloží.

V hlave sa mi na malý moment objaví ten nechutný ške-riaci sa škriatok.

Telefón sa znova rozdrnčí a ja ho neprítomne zodvihnem,

mysliac si, že to bude zas ten policajt, a rýchlo rozmýšľam, ako sa mu lepšie vyhovorím.

„Bočkaj!“

„Prosím?“ poviem dnes ráno už asi po piaty raz.

„Čo ste hluchý? Bočkaj.“

„Pán šéfredaktor, pred chvíľou mi volal...“

„Všetko viem... Ešte sa predtým zastavte v kancelárii...
Potrebujeme tu niečo vybaviť...“

„Ako pov...“ začal som celkom zbytočne, lebo už dávno položil.

A že otrokárska doba sa skončila. Naopak, ona sa len začína.

Au, pichne ma naspodku chodidla. Nádejam sa, že sa tá rana neotvorila.

V električke si zase idem oči vyočiť. Toľko SUV a drahých áut je asi naozaj len v Bratislave. Kde na to tí ľudia berú? Vari tie peniaze serú? Nie, nezávidím. Iba ak trochu. Máličko. Nech si má každý, čo chce. Hlavne nech mi dá pokoj. Kde ale na to berú? Vari je to všetko na úver? Alebo žijú v paralelnom vesmíre? Niekde, kde to, čo je pre mňa jedno euro, je pre nich sto eur. Či tisíc eur? Otec mi vždy hovoril, keď som ho občas videl, že sa mám vykašľať na to fotografovanie. Aj babka. Že obrázky si môžem robiť aj popri normálnej robote. Normálnej, to znamená osemhodinovej vysedávacej s pravidelným príjmom, kde sa človek nepretrhne, nestresuje a poctivo a bezpečne čaká na dôchodok. Bratislava je predsa plná úradov a ministerstiev, kde sa dá tak krásne prežívať. Ja ale nie, ja budem umelec. Slávny umelec. A takto som dopadol. Fotograf v bulvárnom denníku trasúci sa každý mesiac, aby naškrabal na hypotéku. Umelec, ktorý aj keby mal náhodou s kým, aj tak si ani rodinu nemá z čoho založiť. Obzriem sa radšej na druhú stranu a nechám

esúvéčka esúvéčkami. Aj tak im ich o chvíľu zakážu. Celkovo auto bude o pár rokov luxus. A my budeme zase cestovať natlačení v emhádé ako za komunizmu. Natlačení a šťastní, že sme si zase všetci rovní. Rovní v sračkách. Ale nie, to sa už nikdy nevráti. Bohatí zostanú navždy bohatými. Tí sa budú premiestňovať na dronoch alebo niečom podobnom. Budú na nás zhora hľadiť, rehotáť sa a pľuť. Tak ako to robia už teraz. Len obrazne. Na druhej strane vidím ľudí natlačených na zastávkach. Opustených vo svojich starostiach.

Nikto sa v električke s nikým nerozpráva, všetci sú prikrytí v hmlistej šedivosti končiacej sa zimy a v ázijských kabátoch, ktoré sa tak nápadne podobajú na jednotvárne socialistické ošatenie. Kam sa to vraciame? Či vari napredujeme dozadu? Až kým neskončíme v jaskynných tlupách?

A teraz do toho Kaťa. Ktovie, čo sa s ňou stalo. Pokúšam sa na ňu nemyslieť. Bola krásnym dievčaťom. Do dvadsaťpäťky som o nej vedel takmer všetko. Úplne všetko. Kaťa, tak sme ju volali, aj keď sa volala Karolína. Tak som ju volal aj ja. Ja som ju tak pomenoval podľa jedného ruského románu. Myslí, že od Turgeneva. Nevieť už, ako sa volal. Nemysli na ňu. Aj tak to určite budeš robiť pár nasledujúcich dní. Chráň sa. Nemysli na všetky tie nešťastia, ktoré ťa obklopujú.

Vyberiem mobil a začnem šachovú blitzku. Hráť s nejakým chlapíkom s Filipín. Ten musí mať prinajlepšom polnoc. Toto sú vymoženosti tej globalizácie. Môžem si zahrať šach, kedy sa mi zachce, a dokonca s chlapíkom z Filipín. Hurá! Prvú vyhrám a v strede druhej musím vystúpiť. Vonku to

už nechám tak, dovidenia, Filipíny. Šafárikovo námestie sa hemží ľuďmi ako každé ráno. Keďže som neraňajkoval, som hladný ako mladý vlk pri pohľade na košiar nestrážených ovečiek. Mám v pláne kúpiť si bagetu v Subwayi oproti zastávke. Neviem ho však nájsť. Mám pocit, že sa mi sníva. Je to fakt, už tam nie je. Nahradilo ho nechtové štúdio. V tomto našom svete veci vznikajú a zanikajú, skôr ako si to človek všimne. Niet žiadnej istoty. Ani v človeku, ani mimo neho. Nestojí tam už ani ten stánok s hotdogom, ktorý tam stál aspoň tridsať rokov. Na raňajky v drahej reštike nemám ani peniaze, ani čas. Zúfalo sa vzdám myšlienky na stravu. Hurá, to je ono! Takto sa bojuje proti nezdravej strave. Proti obezite obyvateľstva. Tento patent treba rozšíriť do všetkých kútov globalizovaného sveta. Stačí nejesť. Alebo nech tí chudobní jedia doma vo svojich fotelkách pesticídové chlebíky a červíky. Svet je len pre solventných, a teda úspešných.

Do práce vojdem našťavaný hádam ako nikdy. Zamierim rovno k automatu, ale ani to mi nie je dopriate. Čo je toto za deň? Totiž, skôr ako zadám požiadavku na dvojité presu, otvoria sa dvere na Bočkajovej kancelárii.

„Pán Karovič, kde ste tak dlho?“

Takmer vybuchnem, ale ovládnem sa a odovzdam sa vovlečiem do šéfredaktorskej kancelárie. Všimnem si pritom, že oproti v zasadačke už všetci čakajú na rannú poradu.

Čo to má dnes so mnou ten Bočkaj? Kde sa vzala tá moja dôležitosť? Táto výsada súkromného rozhovoru ešte pred

poradou, to je naozaj výnimočné. Obyčajne to od neho dostávam práve na porade ako jeho najneoblúbenejší poddaný.

„Sadnite si, pán Karovič.“

Sedieť v jeho kancelárii? Ďalšia veľká výsada, ktorú som mal prvýkrát a naposledy pred rokmi pri prijímaní na túto moju významnú pozíciu.

„Nech sa páči.“

A veru si sadnem. Keď ponúkajú, ber.

„Počkajte ešte chvíľu.“

Bočkaj znova otvorí dvere a vypustí hlasno do priestoru:

„Pán Palica, poprosím vás!“

Zavolá môjho kolegu Palicu, hviezdu nášho bulváríka, ktorý z komára dokáže vyrobiť nielen somára, ale hoc aj celé stádo tuleňov.

Keď Palica vojde, letmo na seba indiferentne pozrieme, ale obaja vieme, že sme zvedaví, čo má táto ceremónia znamenať. Bočkaj nikdy nenarúša ranné rituály. A najprv je vždy pracovná porada. Chvíľu nás pozoruje a jeho plešivejúca hlava sa natriasa od spokojnosti. Na sebe má jedno zo svojich na mieru šitých sák. Jeho zbierka týchto zvrškov je nevyčerpatelná. Keď sa tak človek na neho pozrie, vyzerá ako stelesnenie seriózneho zaslúžilého novinára, ktorý postavil svoj život na tých správnych hodnotách. Raz takých, raz onakých, ale vždy hodnotách. Práve vhodných. My, čo ho poznáme roky, však o tom vieme svoje, vieme veľmi dobre, že dokonalé obleky a bezchybný imidž intelektuála-novinára

ra prikrývajú nepríliš rovné cesty jeho charakteru. A že aj s tými hodnotami je to často na zváženie. Väčšinou.

Keď už má ťažobovania dosť, začne.

„Zavolať som si vás sem, lebo vás idem urgentne poslať na dôležitý výjazd...“

Čakáme, kam sa to vyvinie.

„Veľmi... povedal by som... diskrétnymi kanálmi sa mi donieslo, že v Gemeri... v Rimavskej Sobote...“

„Kde je Rimavská Sobota?“ nevdojak vypadne z Palicu, ktorému sa na výjazdy mimo Bratislavy a Záhoria nikdy nechce. Uškrniem sa.

„V Gemeri,“ pošepnem mu.

„Kde?“

„Srandičky si, prosím, nechajte na inokedy... napríklad do vlaku...“

„To nepôjdeme autom?“

„Prosím, pán Palica! Nechajte ma dohovoriť!“

„Nech sa páči,“ povie mu Palica, aby ho ešte viac podráždil. Palica si to môže dovoliť, vie, že je pre redakciu takmer nenahraditeľný. Aj keď nakoniec každý novinár nahraditeľný je.

Bočkaj celý očervenie, intelektuálna ležérnosť a nadhľad sú tie tam, pokúša sa ovládnuť. Keď pokračuje, už takmer kričí.

„Rituálna vražda!“

V hlave mi zazvoní ako po pravom háku od profesionálneho boxera. Nedochádza mi to. Respektíve niečo tuším, ale

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Smrt' v Gmeri.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.